

не познаваха мѣстността. Бунтовническитѣ чети които *ходяха по ловъ за синитѣ*, както тѣ казваха, обръщаха се по най-звѣрски начинъ съ плѣнниците си и мѣчаха републиканскитѣ чиновници, а най-вече конституционнитѣ свещенници. Една жена бѣше си приготвила двѣ торби; когато я попитали защо ѝ сѣ, тя отговорила: „Едната е за паритѣ, които ще намѣря, а другата за главитѣ на господаритѣ“.

Само тогава Конвента, изваденъ изъ търпение, издаде гнѣвнитѣ си постановления за репресалии; отъ него време и двѣтѣ страни се надварваха да вършатъ жестокости. Събранието погрѣши дѣто прати въ Вандея тѣлна авантютистри набрани по улицитѣ, отъ които то глѣдаше да се отърве, като имъ бѣше назначило за началници хора лекомисленни, неопитни нито въ партизанска, нито въ каква да е война. Ето отъ дѣ произлѣзоха толкова бъркотии и възмутителни насилия.

Вандейцитѣ имаха по голѣмъ успѣхъ; тѣ зеха послѣдователно Бресюиръ, Туаръ, Сомюръ, Анжеръ и се ухътиха за Нантъ, когото и нападнаха. Тѣ заплашваха Туръ. Страхътъ бѣ голѣмъ и даже Парижъ почна да се беспокои.

Но скоро сѣзната се промѣни. Капитулацията на Майнцъ (23 юлий) даде на расположение храбрия гарнизонъ на тазъ крѣпостъ, който бѣше пуснатъ подъ условие да се не бие въ продължение на една година срѣщу съюзницитѣ. Конвента се распореди да се прѣнесе той съ кола въ Вандея заедно съ опитнитѣ си началници: Оберъ-Дюбайе, Клебера, Хакео и Бопои. Скоро войната тамъ зе друга посока; благодарение на опитнитѣ началници и на дисциплинированитѣ войници, които умѣяха да се държатъ както трѣбва; успѣхитѣ струваха твърдѣ скъпо, но за то бѣха сигурни.

Вандейскитѣ отряди едни слѣдъ други бѣха унищожени.